

El turó dels Desitjos

Aquesta primavera ha plogut molt poc. L'herba, els matolls i els esbarzers estan ben secs. Fins i tot les flors més eixerides tenen el cap cot. Només els arbres amb les arrels més profundes han pogut xuclar l'aigua de la neu que s'havia fos a l'hivern.

A la Duna això la preocupa molt, i fa dies que li volta una idea pel cap. Sap que si no plou aviat pot ser molt perillós pel bosc, es pot encendre foc i cremar-se tot. Els seus amics, en canvi, no tenen pas temps per pensar si ha plogut molt o poc. Ha arribat l'estiu i aquesta nit celebren la revetlla de Sant Joan. Tots estan atrafegats amb els preparatius de la gran festa. No hi ha ningú que no treballi, tot són corredisses amunt i avall. Uns paren taula, els altres engalanen els arbres amb banderoles, els altres preparen la coca (farina, ous, sucre i pinyons) i l'orquestra afina la veu i els instruments. Han de fer una melodia ben alegre que convidi a ballar. La Duna i els seus amics han decidit que quan surti la lluna, després de sopar, pujaran tots al turó dels Desitjos.

El turó dels Desitjos és un turonet que hi ha al fons del bosc. La llegenda explica que és un lloc màgic, on es poden veure molt bé els estels i la nit de Sant Joan s'hi pot parlar amb la lluna per demanar-li un desig.

—Tinc tantes ganes de parlar amb la lluna —diu la marieta, mentre posa les estovalles.

—I què li vols demanar? —pregunta l'escarabat Bernat.

—I tu què n'has de fer tafaner? És un secret!

Alegria

El turó dels
Desitjos

—Ai, mireu la senyora taques! Ara resulta que té secrets —se’n burla l’escarabat.

—Doncs jo tinc pensat estirar-me de panxa enlaire i comptar un per un tots els estels.

Mentrestant l’esquirol Pol acaba de posar els pinyons sobre la coca i l’abella Mireia hi tira un rajolí de mel per endolcir-la.

Ha quedat boníssima! Ni el millor pastisser no l’hauria fet tan bé.

—Va nois, que comenci la festa! —crida la Duna.

I tan bon punt comença a fer-se fosc, l’orquestra comença a sonar.

—Rac-rac, rac-rac! —fa la granota.

—Ric-ric, ric-ric! —fa el grill.

—Zic-zic, zic-zic! —fa la cigala.

—Tit, tit, tit, tit! —fa el pinsà.

—Oinc, oinc, oinc! —fa el porc senglar.

La gresca s’allarga fins ben entrada la nit: mengen, riuen i ballen i de sobte s’adonen que la lluna aviat es pondrà darrere el turó dels Desitjos.

—Afanyeu-vos, som-hi! És hora de pujar al turó i demanar un desig a la lluna! —els diu la Duna—. Que cadascú se’n pensi un!

Quan són a dalt de tot, s’estiren panxa enlaire. La lluna és preciosa i sembla que els somrigui.

—Va penseu-vos un desig! —els diu la Duna.

—Jo ja el tinc! —diu la marieta.

—Jo també! —diu l’escarabat.

—I jo! —afegeix l’esquirol.

La Duna avui no explicarà el seu desig a ningú, perquè és un secret i els secrets, tal i com diu la marieta, no s’expliquen a ningú.

Al matí, quan es desperta, els núvols no deixen veure el sol i a poc a poc comença a sentir-se el xim-xim de les gotes d’aigua que cauen sobre la terra seca. Plou!

Quina alegria!

Judit Esquís

El desig de la mongeta

Alegria

El turó dels
Desitjos

PROPOSTA DIDÀCTICA

- La caixa del material Duna conté una bosseta de mongetes per poder realitzar aquesta activitat.
- Es tracta que la mestra expliqui que la mongeta és una llavor que té un desig que els vol explicar: vol créixer i fer-se gran per convertir-se en una mongetera molt grossa. Però, què necessita?
- Cal que els infants ho descobreixin conjuntament amb l'ajuda de la mestra. Un cop s'ha descobert que necessita un recipient amb terra on plantar-la, llum i aigua, procedim a col·locar les mongetes a dins dels recipients de vidre amb el cotó humitejat d'aigua.
- Acabem l'activitat amb la cançó: «Fer-se gran».
(https://www.youtube.com/watch?v=ccpokPLuz_c)

Material: Pot de vidre o de plàstic transparent, cotó i un parell o tres de mongetes.